

— Да, отговорило момчето, нѣма обаче кой да ми показва за да са науча правилно да рисувамъ.

— „Добрѣ,“ казалъ господаря, „Азъ ще ти намѣра учителъ.“

И дѣйствително, следъ нѣколко дни монарха го предалъ на най-искусния живописецъ въ Амстердамъ; ученика билъ длъженъ да са учи шестъ години. Всяка година той пращалъ работитѣ и упражненіята си на Негово Величество. Слѣдъ време Никитинъ билъ почитанъ за най-искусенъ исторически живописецъ, изящнитѣ картини на когото и днесъ са съхраняватъ въ разни руски черкови въ Петербургъ; едно отборъ дѣло на Никитина, изображающе распятието Христово, подарила императрицата Елисавета графу Разумовскому за неговата домашна черкова. Като се върналъ отъ пътуванието си, Петъръ избралъ много руски млади и ги пратилъ, едни въ Холландия а други въ Италия, за да изучатъ живописството и архитектурата. Отъ тѣзъ живописци, четворица, чрезъ историческитѣ си живописи, били за честь на отечеството си; тѣ били: Матвѣевъ, Александръ Захаровъ, Иванъ Меркуриевъ и Василий Василиевскій; а изъ архитекторитѣ забѣлжителни били: Земцовъ и Еропкинъ. Превъсходнитѣ картини на първитѣ са намѣрватъ въ разни черкови въ Петербургъ и Москва, а архитекторитѣ устроили храмове и други господарственни здания по най-добрата италиянска Архитектура.

* * *

Нѣкой си искатъ да кажатъ, че Никитинъ ходилъ за осъвършенствование живописството и въ Италия, отъ дѣто са случило да са завърне въ Петербургъ презъ нощта срѣщу Въскресение. Въ туй време императора билъ въ черкова дѣто са и научилъ